

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

בפני כב' השופט פליקס גורודצקי

תובעים

1. ק.א.ת"ז XXX

2. ש.א.ת"ז XXX

ע"י ב"כ עוה"ד יוסף בן דור

נגד

נתבע

א.ז.ת"ז XXX

ע"י ב"כ עוה"ד רוני כהן

פסק דין

לפני תביעה כספית - חוזית על סך של 1,024,093 ₪ (סכום התביעה תוקן במהלך דיון ההוכחות לסך של 924,023 ₪).

התביעה הוגשה על ידי התובעים הגב' א.ק (להלן: "התובעת") ומר א.ש (להלן: "הנתבע") כנגד מר ז.א – חתנם לשעבר (להלן: "הנתבע").

עיקר טענות התובעים:

1. התובעים הם בעלי הזכויות בבית פרטי ברחוב _____ הידוע כחלקה x גוש x (להלן: "הבית").
2. לנתבע ולבתם של התובעים הגב' ל.ז (להלן: "הבת") שלושה ילדים קטינים בגילאי שנה עד תשע.
3. עד לחודשי הקיץ של שנת 2013 הנתבע והבת (להלן: "בני הזוג") התגוררו בדירה שכורה בשכונת _____. עם התרחבות המשפחה, הנתבע חיפש מדור מרווח יותר.
4. בתקופה הרלוונטית הנתבע היה במצב כלכלי זמני ירוד שהכביד על מימון דירה מרווחת, המתאימה לצרכי בני הזוג.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

- 1 5. באותה עת הבית היה פנוי ועמד למכירה.
2
- 3 6. במסגרת הסיוע לנתבע ולמשפחתו, סוכם בין התובעים לנתבע (להלן: "הצדדים") כי למשך
4 תקופת ביניים, עד למכירתו של הבית, הנתבע יוכל לשכור את הבית בתנאי שכירות מיטיבים הן
5 מבחינת גובה דמי השכירות והן מבחינת תנאי התשלום, וזאת עד אשר ימכור הנתבע את עסקו
6 ב_____(להלן: "העסק") ויעביר את כספי המכר לחשבונו בארץ.
7
- 8 7. ביום 25.6.13 נערך בין התובעים לנתבע הסכם שכירות (להלן: "ההסכם משנת 2013"), בו נקבע
9 בין היתר כי יתאפשר לנתבע, לפני משורת הדין, להתגורר בבית בתנאי שכירות מיטיבים,
10 לרווחת בני הזוג וילדיהם.
11
- 12 8. בהסכם משנת 2013 הנתבע התחייב, בין היתר, לשלם לתובעים דמי שכירות חודשיים בסך של
13 8,500 ₪.
14
- 15 9. בשים לב לעובדה כי מדובר בבית פרטי ומפואר, הודגש כי דמי השכירות נקבעו מתוך התחשבות
16 ביחסי הקרבה המשפחתיים ומתוך רצון לסייע לנתבע.
17
- 18 10. על אף שנקבע בהסכם משנת 2013 כי התשלום של דמי השכירות יהיה "חודש בחודשו", הוסכם
19 כי נוכח מצבו הכלכלי הזמני הירוד של הנתבע ובכדי להקל עליו בתקופת הביניים, הנתבע יוכל
20 לדחות את ביצוע התשלומים השוטפים והתובעים ימתנו עם גביית החוב המצטבר, עד למכירת
21 העסק או עד לתום תקופת השכירות לפי המאוחר מבין השניים.
22
- 23 11. הצדדים הסכימו כי תקופת הביניים תהיה עד לביצוע עסקת המכירה של העסק, ועם המכירה
24 וקבלת כספי המכר תיערך התחשבות בין הצדדים, על סך כלל החובות שנצברו וטרם שולמו.
25
- 26 12. הנתבע התחייב לשלם את כל הוצאות אחזקת הבית השוטפות ולשאת בכל עלויות הניקיון
27 והאחזקה השוטפת, ולהחזיר את הבית בתום תקופת השכירות במצב טוב כפי שנמסר לו
28 בתחילת תקופת השכירות.
29
- 30 13. הוסכם בין הצדדים כי ככל שבמהלך תקופת השכירות לא ישולמו תשלומים כלשהם על ידי
31 הנתבע עקב מצבו הכלכלי, התובעים יישאו בכל העלויות הללו ובסיומה תיערך התחשבות ויוגש
32 לנתבע חשבון סופי בגין כל התחייבויותיו, לפירעון מידי.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

14. הנתבע לא שילם את דמי השכירות וההוצאות השוטפות למעט תשלומים עבור צריכת מים ולעיתים גם עבור צריכת גז, שולמו על ידי התובעים.

15. החוב הכולל בגין דמי השכירות עבור 60 החודשים עמד על סך של 531,000 ₪. החיוב הכולל בגין ההוצאות השוטפות עומדת על סך של 493,039 ₪.

16. הנתבע מכר את העסק והעביר את כספי המכר לחשבונו, אך במקום לפרוע את חוב התובעים, הוא התעלם מהם.

17. כאשר התובע זימן את הנתבע ודרש ממנו לעמוד בהתחייבויותיו, הנתבע נטש את הבת והודיע כי אם היא לא תדאג שהתובעים ימחלו לו על החוב ויסקלו את דרישתם, הנתבע יפרק את התא המשפחתי של בני הזוג.

18. לאור העובדה שהתובעים לא ויתרו על החוב, הנתבע נטש את הבית והותיר את הבת ואת הילדים ללא מקור פרנסה וללא מדור חלופי.

19. בהסכם משנת 2013 נקבע בין היתר כי אם הנתבע לא יפנה את הבית בתום תקופת השכירות, יהיו זכאים התובעים, מעבר לעדכון והתאמה של דמי השכירות לדמי שכירות ראויים, לפיצוי מוסכם ומוערך מראש בסך של 1,000 ₪ עבור כל יום של איחור במסירת החזקה בבית.

20. דמי שכירות חודשיים ראויים לבית עומדים על סך של 30,000 ₪.

21. מעשיו ומחדליו של הנתבע, כלפי התובעים מהווים הפרה יסודית של ההסכם משנת 2013, מעילה באמון וניצול רכושם של התובעים באופן המהווה התעשרות שלא כדין.

עיקר טענות הנתבע:

22. הסכם השכירות משנת 2013 - זויף.

23. עד לפני כ- 5 שנים התגוררו בני הזוג עם בנם היחיד (בתקופה הרלוונטית) בדירה שכורה _____ – דירת דופלקס בת 4 חדרים.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

24. בתקופה זו החליטו התובעים לעבור להתגורר בבית חדש והבית נותר ריק.

25. התובעים פנו אל הנתבעים והציעו כי יתגוררו בבית בחינם תוך שהם נושאים בעלויות אחזקתו וכך היה.

26. מדובר בבית רחב ידיים ששטחו כ- 800 מטר שלא היה דרוש לבני הזוג למגורים והם לא היו עוברים לגור בו אלמלא הצעת התובעים.

27. בשנת 2013, לא נחתם כל הסכם שכירות בקשר לבית.

28. בחודש אפריל 2018, לאחר שבני הזוג התגוררו בבית בחינם ברשות התובעים במשך 5 שנים, פנה התובע אל הנתבע וביקש לחתום על הסכם שכירות למראית עין בלבד לשם צירופו להצהרת הון, במסגרתו יתחייבו בני הזוג לשכור מהתובעים את הבית תמורת סך של 4,700 ₪ לחודש, אשר ישולמו אך ורק מחודש 4/2018 ואילך (להלן: **"ההסכם משנת 2018"**).

29. סוכם כי לא יעשה כל שימוש בהסכם משנת 2018.

30. בהסכם משנת 2018 בני הזוג - שניהם - הוגדרו כשוכרים. דמי השכירות נקבעו על סך של 4,700 ₪ ולא על סך של 8,850 ₪. תקופת השכירות הוגדרה החל מחודש אפריל 2018.

31. חתימת התובע איננה מופיעה באף עמוד בהסכם משנת 2013 למעט בעמוד האחרון.

32. הנתבע אינו בטוח שהחתימה המופיעה בעמוד האחרון להסכם השכירות משנת 2013 היא חתימתו ולא מן הנמנע כי חתימתו הועתקה מההסכם משנת 2018.

33. בהסכם משנת 2018, עליו חתם הנתבע, שני העמודים הראשונים שונים מן ההסכם משנת 2013 אשר הוגש לבית המשפט.

34. מאחר והבת לא נכחה במעמד חתימת ההסכם משנת 2018 ולא חתמה על הסכם זה, הודיע התובע לנתבע כי לאחר שהבת תחתום על ההסכם משנת 2018, העתקו יועבר לנתבע. בפועל, עותק של ההסכם משנת 2018 לא הועבר לנתבע מעולם.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

35. התובע החליף את שני העמודים הראשונים של ההסכם משנת 2018.

36. הנתבע מעולם לא התחייב לשכור את הבית מהתובעים.

37. בפגישה שהתקיימה בין התובע לנתבע ביום 3.6.18 הבהיר התובע כי החל מחודש יוני 2018 בכוונתו להתחיל לגבות דמי שכירות בגין המגורים בבית.

38. התובע אף דרש לקבל לידו את תשלומי ההוצאות השוטפות בגין שנת 2018, אך הנתבע לא הסכים לכך.

39. דרישת התשלום שנשלחה אל הנתבע ביום 13.6.18, מנוסחת בלשון רבים ואינה כוללת דרישה עבור תשלום של דמי השכירות בגין חמש השנים האחרונות אלא בגין חודש יוני 2018 בלבד.

40. בני הזוג נפרדו על רקע דרישת הבת כי הנתבע יעזוב את הבית.

הליך ביטול העיקול וההכרעה בו

41. עם הגשת כתב התביעה, הגישו התובעים בקשה לעיקול זמני. הבקשה התקבלה וביום 12.07.18 ניתן צו עיקול זמני.

42. הנתבע לא השלים עם צו העיקול הזמני והגיש בקשה לביטולו (להלן: "הבקשה לביטול העיקול").

43. הבקשה לביטול העיקול נדונה לפני כב' השופט אורן אליעז בהיותו שופט תורן.

44. לאחר חקירת הצדדים והגשת סיכומים, נתן כב' השופט אליעז החלטה מיום 5.8.18 (להלן: "ההחלטה") בה קיבל את הבקשה לביטול העיקול וקבע, בין היתר:

"מראש יאמר כי אין בכוונתי לקבוע כל מסמרות בנוגע לתוקפו, צורתו, תוכנו ומהותו של ההסכם או בדבר מהימנות הראיות, מעבר לדיון בבקשה שבפני."

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

1 אולם, בנסיבות בהן העלה הנתבע ספקות ותהיות בנוגע לתוכנו של הסכם זה, לנסיבות חתימתו
2 ולהוראותיו השונות, דומני כי לא ניתן להתבסס עליו בעת מתן צו העיקול ויש להמתין להליך העיקרי
3 על מנת שההסכם ייבחן באופן מדויקדק.

4
5 כפי שפורט לעיל, בבקשה לביטול עיקול, נטל השכנוע מוטל על מבקשי העיקול (התובעים) והם אלו
6 הנדרשים להוכיח באופן חד משמעי כי ההסכם תקין על מנת שבקשתם לעיקול תתקבל. משכך, אין
7 בידי לקבל את טענות התובעים לפיהם נטל השכנוע כי ההסכם זויף מוטלת, בשלב זה, על הנתבע.

8
9 ההפך הוא הנכון, סבורני כי ככל שנטענת טענה בדבר האותנטיות של ההסכם, כאשר טענה זו
10 נושאת בחובה הגיון פנימי, אשר אף נתמך בראיות חיצוניות אחרות, כגון הודעת האימייל, אליה
11 אתייחס בהמשך וסמיכות הזמנים למחלוקת שנפלה בין הנתבע לרעייתו, בתם של התובעים, הרי
12 שהתובעים הם אלו שהיו צריכים להוכיח את טענותיהם; וזאת על מנת שבית המשפט יוכל להתבסס
13 על ההסכם במתן הצו הזמני.

14
15 לזאת יש להוסיף עוד כי עצם העובדה כי לא צורף עד כה ההסכם המקורי עליו מתבססת כל
16 התביעה, (ההסכם המקורי אף לא הוצג לפני הנתבע בחקירתו הנגדית), יש בכדי להטות את הכף,
17 בשאלת הטלת העיקול, לצדו של הנתבע.

18
19 עוד אציין כי תכתובת הדואר האלקטרוני מיום 13.6.2018, כחודש לפני הגשת התביעה, אשר
20 נשלחה אל הנתבע ע"י מזכירת התובע ולבקשתו, ומתייחסת להוצאות בנוגע לנכס, כלל לא
21 מתייחסת לסכום התביעה העצום. בהודעה זו נדרש הנתבע לשלם סכום בסך של 58,482 ₪, בגין
22 הוצאות בהן נשא התובע וכן דמי שכר דירה לכאוריים בגין חודש יוני 2018, בסך של 7,500 ₪.
23 אמנם מדובר בחשבון חלקי, כפי העולה מההודעה, אך מתוכן ההודעה ופער הסכומים בין הודעה זו
24 לסכום הנתבע, ומכל האמור לעיל, יש בכדי להעלות ספק בנוגע למהימנות ההסכם עצמו ככל
25 שמדובר בהליך זה שבפניי המתמקד בסעד זמני לעיקול נכסי הנתבע. **ראו: ס' 34-29 להחלטה.**

26
27 45. התובעים לא השלימו עם ההחלטה והגישו לבית המשפט המחוזי בקשת רשות ערעור אשר
28 נדחתה בהחלטה מיום 29.10.18 במסגרת רמ"ש 26927-08-18 מבלי שנתבקשה תגובת הנתבע.

הערה דיונית

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

46. במסגרת בירור הבקשה לביטול העיקול, התובע והנתבע נחקרו, ועדויותיהם ישמשו אף הן לצורך ההכרעה בהליך זה.

דיון והכרעה

47. גדר המחלוקת בהליך זה הוא בשאלה האם נכרת ונחתם בין הצדדים ההסכם משנת 2013.

48. ככל שייקבע כי ההסכם משנת 2013 אכן נכרת ונחתם, התביעה תתקבל ולהפך.

49. ככלל, כאשר קיים מסמך בכתב, ולנוכח הוראת **סעיף 80 לחוק הפרוצדורה האזרחית העותומאני, 1879**, קיימת מניעה מלהתכחש לו או לבקש לסתור את תוכנו בעדות על-פה. הדין הנוהג הוא, כי אין להתיר עדות בעל פה "כנגד תוכנו" של מסמך בכתב - הטעם בבסיס הכלל האמור הוא שכאשר הצדדים העלו את ההסכם שביניהם על הכתב, יש להניח שבכך באו לסכם כל משא ומתן שהתנהל ביניהם בעל פה קודם לעריכת המסמך, ולמצות בכתב כל מה שהוסכם ביניהם ראו: **תמ"ש 53133-03-19 מיום 6.2.20 (פורסם בנבו)**.

50. כידוע, לכל כלל יוצאים מן הכלל וכך גם לכלל זה. בתוך כך, אין כל מניעה לטעון כנגד מסמך בכתב, מקום בו נטענת טענת תרמית או הטעיה ראו: **תמ"ש 52686-05-16 מיום 5.3.17 (פורסם בנבו) המפנה לת.א. (מחוזי מרכז) 14281-05-10 גולד שמיט נ' טי. ג'י. אי השקעות נדל"ן בע"מ (פורסם בנבו, 30/4/2015)**.

51. לטעמי, הוא הדין מקום בו נטענת הטענה כי המסמך בכתב זויף.

52. כאשר נטענת טענת זיוף "קלאסית", דרך המלך היא מינוי מומחה להשוואת כתב יד ראו: **ה"פ (מחוזי תל אביב) 2066-10-17 לוי נ' ליכטנשטיין ואח' מיום 12.11.19 (פורסם בנבו); ראו רמ"ש (מחוזי באר שבע) 17188-06-10 נ.א. נ' ר.א. [פורסם בנבו] (19.10.2010)**.

53. אפשרות זו לא קיימת במקרה שלפניי הן נוכח הטענה כי הוחלפו שני העמודים הראשונים של ההסכם משנת 2018 והן לאור העובדה כי אף צד לא הגיש את ההסכם המקורי:

בעוד שהנתבע טען כי הוא מעולם לא קיבל לרשותו את ההסכם משנת 2018 ראו: **ס' 4 י"ב לכתב ההגנה**, טוענת התובעת כי ההסכם המקורי משנת 2013 נמסר לנתבע והעתקו נשאר בידי התובעת ראו: **פרוט' עמ' 23 ש' 24-25**.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
54. בנוסף, קיימות גרסאות קוטביות ביחס לשני ההסכמים :
התובעים טוענים כי ההסכם משנת 2018 לא בא לעולם. טענה זוהי טוען הנתבע בקשר להסכם משנת 2013.
55. חרף הקשיים המפורטים, לבית המשפט אין את הפריבילגיה שלא להכריע **ראו: תלה"מ - 63939-06-17 מיום 01.11.17 (פורסם בנבו)** ובמצב דברים זה, לשם ההכרעה, יש לבחון כיצד גרסאות הצדדים, "מתלבשות" על התשתית הראייתית הנוספת.
56. לאחר שעיינתי במלוא התשתית הראייתית, כאשר אני מודע לכך שעל הטוען טענת זיוף מוטל הנטל להוכיח טענתו, ונטל זה כבד הוא **השוו: ע"א 45/15 נבולסי נ' נבולסי [פורסם בנבו] (2017); ת"ע 30436-05-14 מיום 22.5.17 (פורסם בנבו)**, הגעתי למסקנה כי דין התביעה להידחות.
57. ניתוח גרסאות הצדדים ועיון במכלול הראיות, מוביל למסקנה כי גרסת הנתבע היא גרסה מסתברת יותר מאשר גרסת התובעים **ראו: ע"א 2989/95 קורנץ נ' מרכז רפואי ספיר, פ"ד נא(4), 687.**
58. **ראשית**, ההסכם משנת 2013 **ראו: נספח 1 לתיק המוצגים של התובעים** – והוא ההסכם היחיד שהוגש לבית המשפט – מונה 3 עמודים ו-29 סעיפים ותתי סעיפים.
59. ניכר כי ההסכם משנת 2013 נערך על ידי בעל השכלה משפטית והוא כולל, בין היתר, סעיפי "**הואיל**", סעיף המגדיר פיצוי מוסכם **ראו: ס' 10.2 להסכם משנת 2013**, סעיפים אשר הפרתם מהווה הפרה יסודית של ההסכם **ראו: ס' 11.1 להסכם משנת 2013** ועוד.
60. בתוך כך, לא ניתן לקבל את גרסת התובעים כי התובעת הקלידה את ההסכם **ראו: פרוט' עמ' 2 ש' 32-22; עמ' 23 ש' 21 בזמן ש"הם אכלו ארוחת ערב" ראו: עמ' 24 ש' 7-8.**
61. **שנית**, הנתבע העלה טענה כי קיים שוני בהדפסה בין שני העמודים הראשונים לבין העמוד השלישי בהסכם משנת 2013. שוני זה בא לידי ביטוי הן בגודל האותיות והן במרחק בין קצה

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

אחד של הסעיף לקצהו השני. בתוך כך, בשני העמודים הראשונים, המרחק בין הקצה הראשון של סעיף לבין קצהו השני, לרוחב, הוא 15.3 ס"מ בעוד שבעמוד השלישי, המרחק בין קצה הראשון של סעיף לבין קצהו השני, לרוחב, הוא 14 ס"מ.

62. טענה זו לא הוכחה על ידי התובעת אשר טענה כי היא "לא מדפיסה מקצועית" ראו: פרוט' עמ' 24 ש' 8-1 ואושרה על ידי בית המשפט על דרך של מדידת רוחב הסעיפים (ככל הנראה בשל סריקת ההסכם משנת 2013 לתיק בית המשפט, המרחק בין קצוות הסעיפים קטן אך עדיין קיים שוני במרחק בין קצוות הסעיפים בשני העמודים הראשונים (13 ס"מ מקצה לקצה) למרחק בין קצוות הסעיפים בעמוד השלישי (12 ס"מ) בעמוד השלישי להסכם משנת 2013).

63. נוכח השוני במרחק בין קצוות הסעיפים ניתן לקבוע כי שלושת העמודים של ההסכם לא הודפסו יחד. המשמעות המעשית של מסקנה זו היא כי הוכחה טענת הנתבע כי שני העמודים הראשונים של ההסכם הוחלפו.

64. שלישית, מזכירתו של התובע, שגרה ביום 13.06.18 דוא"ל (להלן: "דוא"ל") לנתבע ולשונה זו:

"א' בוקר טוב,
נתבקשתי ע"י ש', להעביר אליך בשנית פירוט התשלומים ששולמו על ידו שסוכם שיועבר לחשבונו לאלתר לאחר שיחתכם האחרונה:

עבור חשמל: 34,631 ₪

עבור HOT 8503.36 ₪

עבור גז לבישול: 460 ₪

עבור ארנונה: 6,387.24 ₪

עבור שכ"ד: 7,500 ₪ עבור 6/18 בלבד.

חימום שנתי: 1,000 ₪

סה"כ: 58,482 ₪

כפי הידוע לך חשבון זה הינו חשבון חלקי שלא מבטא את כל העלויות והעזרה שקיבלתם עד היום.

אנא העבר את הסכום הנ"ל, לחשבון בנק מס' _____ בבנק לאומי _____ סניף _____.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

עם ביצוע ההעברה הבנקאית יש לשלוח אליי בבקשה העתק למייל.

בברכה"

65. דבר משלוח הדוא"ל לא הוכחש על ידי התובע **ראו: פרוט' עמ' 4 ש' 34 – עמ' 5 ש' 2, עמ' 5 ש' 12-4, עמ' 27 ש' 28-29.**

66. התובע נשאל בחקירה הנגדית כיצד החוב בסדר גודל של כ-1,000,000 ₪ לא הוזכר בדוא"ל וכיצד דמי השכירות החודשיים המאוזכרים בדוא"ל, אינם מתיישבים עם דמי השכירות החודשיים הנקובים בהסכם השכירות משנת 2013. תשובותיו של התובע לא היו משכנעות במיוחד:

כך למשל, טען התובע כי במייל ננקב סכום שונה בגין דמי השכירות החודשיים כי התובע "לא זוכר את הסכום" **ראו: פרוט' עמ' 4 ש' 19-17, 25-26, עמ' 5 ש' 12.**

כך למשל, טען התובע כי מלוא החוב לא הוזכר בדוא"ל מכיוון שהתובע ביקש ממזכירתו לחייב את הנתבע באופן חלקי **ראו: פרוט' עמ' 4 ש' 34 – עמ' 5 ש' 12, עמ' 27 ש' 28-29, עמ' 28 ש' 1-2.** מנגד טען כי מלוא החוב לא הוזכר בדוא"ל כי בתקופה הרלוונטית מערכת היחסים הייתה תקינה **ראו: פרוט' עמ' 5 ש' 25-29.** מעבר לכך, התובע לא הצליח להסביר מדוע החוב הכולל לא הוזכר בדוא"ל **ראו: פרוט' עמ' 28 ש' 15-16.**

גרסת התובע – ועסקין באיש עסקים מנוסה במיוחד **ראו: פרוט' עמ' 2 ש' 20-17 – מעוררת קושי אשר מתעצם לנוכח העובדה כי מזכירתו של התובע לא הובאה לעדות. כידוע, "אי-הבאת עד רלבנטי, בהיעדר הסבר אמין וסביר לכך, פועלת לחובתו של בעל הדין שנמנע מלהשמיעו, ומקימה חזקה עובדתית לחובתו, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בדבר, שאילו הובאה אותה ראיה, הייתה פועלת לחובתו" **ראו: ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו, פ"ד מ"ה(4) 651.****

67. **רביעית,** ביום 17.06.18 הנתבע שיגר מסרון לתובע (להלן: "**המסרון**") ולשונו זו:

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

" שלום ש', המייל ששלחת הוא לא לפי מה שדיברנו בראשון הקודם בטלפון; תשלום שכירות והוצ' החל מיוני. מוזר לי לקבל ממך מייל עם דרישת תשלום באופן הזה ולא לפי מה שסוכם. אבקש לקבל את חוזה השכירות שאני חתום עליו. א' "

68. התובע לא השיב למסרון ראוי: פרוט' עמ' 5 ש' 31-31 מכיוון שהבין "לאן פנינו מועדות" ראוי: פרוט' עמ' 6 ש' 3-1. גרסה זו של התובע, שהיא בפני עצמה מעוררת קושי, איננה מתיישבת עם גרסתו האחרת לפיה בתקופה הרלוונטית מערכת היחסים הייתה תקינה ראוי: פרוט' עמ' 5 ש' 25-29.

69. בנוסף, הנתבע ביקש במסרון כי התובע ישלח לו הסכם שכירות חתום. "שתיקת" התובע מחזקת את הטענה של הנתבע כי הסכם השכירות החתום מעולם לא נמסר לרשותו ראוי: ס' 4 י"ב לכתב ההגנה והיא סותרת את עדות התובעת לפיה העותק המקורי של ההסכם נמסר על ידה לנתבע ראוי: פרוט' עמ' 23 ש' 24-25.

70. גם תשובת התובע כי הוא לא שלח לנתבע את הסכם השכירות כי "אני לא יודע על איזה שכירות הוא מדבר" ראוי: פרוט' עמ' 6 ש' 10-11 לא תורמת תרומה ממשית לגרסת התובע.

71. חמישית, בהסכם משנת 2013 נקבעה תקופת השכירות ל-5 שנים ראוי: ס' 2.1 להסכם משנת 2013. עובדה זו איננה מתיישבת עם טענת התובעים כי הבית היה מיועד למכירה ראוי: ס' 3 לכתב התביעה.

72. שישית, בהסכם משנת 2013 נכתב, בין היתר, כי מלוא החוב בין השכירות וההוצאות השוטפות ישולמו לאחר מכירת העסק וקבלת כספי המכר ראוי: ס' 5 להסכם משנת 2013 נספח א' לתיק המוצגים של התובעים.

73. במצב דברים זה, מצופה היה מהתובע – ועסקינן כאמור באיש עסקים מנוסה ראוי: פרוט' עמ' 2 ש' 17-20 – "לעמוד על המשמר" ולעקוב אחר מכירת העסק אגב קבלת עדכונים מהתובע. חוסר ההתעניינות של התובע במכירת העסק ראוי: פרוט' עמ' 6 ש' 17-23 והעובדה כי לתובע לא היה כל מידע אודות שווי העסק ראוי: פרוט' עמ' 7 ש' 2-3 מחלישים את הטענה בדבר דחיית תשלום החוב מכספי מכירת העסק.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

74. שביעית, טענת התובעים כי מצבו הכלכלי של הנתבע ראוי: ס' 4 לכתב התביעה הוביל לתשלום הדחוי של החוב ראוי: ס' 8.1 להסכם משנת 2013 נספח א' לתיק המוצגים של התובעים – לא הוכחה.

75. טענת הנתבע כי הכנסתם הכוללת של הצדדים בתקופה הרלוונטית הגיעה לסך של למעלה מ- 31,000 ₪ לחודש וכי הנתבע מכר בתקופת הרלוונטית מסעדה תמורת \$ 81,000 - לא הוכחה על ידי הבת ראוי: פרוט' עמ' 21 ש' 1-16.

76. העתירה לתשלום ההוצאות השוטפות לא הוכחה כדבעי.

77. כידוע, תביעה כספית טעונה פירוט העובדות המהוות את עילת התביעה ובהמשך נדרש התובע להוכיח טענותיו באמצעות מסמכים ואסמכתאות הבאים לתמוך בעילת התביעה. נטל הבאת הראיות בהליך כגון דא מהותי ומכריע ראוי: תמ"ש 38862-02-11 מיום 15.01.15 (פורסם בנבו).

78. במסגרת תיק המוצגים הגישו התובעים מסמכים רבים מבלי שאלה סודרו וחושבו באופן דרוש. כידוע אין לצפות מן השופט היושב בדין, כי בבואו ליתן פסק דין, יבחן כל הוצאה והוצאה במסמכים אשר הוגשו במעורבב השוו: תמ"ש 16207-01-16 מיום 14.9.17 (פורסם בנבו); תלה"מ 50414-01-18 מיום 5.12.19 (פורסם בנבו).

79. עיון במסמכים המצורפים מלמד כי חלק מהחשבוניות – ועסקינן בסכום כולל של עשרות אלפי ₪ - אינן החשבוניות עבור ההוצאות השוטפות של הבית ראוי, למשל: חשבוניות בגין סולר, בגין ביטוח בחברת "כלל", בגין מעליות אשר הונפקו לחברת _____.

80. במהלך דיון ההוכחות העיד התובע כי לתובעת הנחה משמעותית בארנונה וסכום התביעה תוקן ב-100,000 ₪ ראוי: פרוט' עמ' 24 ש' 19-31.

81. עוד במהלך דיון ההוכחות התברר לתובע כי יכול להיות שבני הזוג שילמו חלק מההוצאות השוטפות ראוי: פרוט' עמ' 25 ש' 24-25.

82. נקבע בע"א 130/85 כהן נ' כהן, פ"ד מ (1), 69 בעמ' 71: "אין הצדקה לכך שבית המשפט יחויב לעסוק בהשערות, בהנחות ובניחושים, כשמדובר על תביעה כספית אשר אותה חייבים להוכיח כיאות" ראוי: תמ"ש 40041-01-14 מיום 23.12.14 (פורסם בנבו).

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

01 יוני 2020

תמ"ש 29505-07-18 ואח' נ' ז'

83. לפיכך, התובעים לא הצליחו להוכיח את גובה החוב הנטען בגין ההוצאות השוטפות.

84. ער אני לעובדה כי הנתבע הודה בעצם ההתחייבות לשאת בהוצאות השוטפות **ראו: ס' 4 ד' לכתב ההגנה** וכי ההוצאות השוטפות לא שולמו על ידו מכיוון שההתחשבות הכספית נעשתה אל מול הבת **ראו: פרוט' עמ' 30 ש' 21-23, עמ' 7 ש' 32-34**.

85. יחד עם זאת, מחדל התובעים בהוכחת גובה החוב, איננו מאפשר לקבוע חיוב מדויק פסוק. הדבר נכון ביתר שאת משעה שהנתבע הודה בעצם החיוב ולא בגובהו **ראו: ס' 5 ו' לכתב ההגנה פרוט' עמ' 29 ש' 18-21**.

86. התוצאה היא כי התביעה נדחת.

87. לאור התוצאה, התובעים יישאו בהוצאות משפט בסך של 50,000 ₪ שישולמו לנתבע בתוך 30 יום שאם לא כן, יישאו הפרשי ריבית והצמדה.

88. המזכירות תסגור את התיק.

ניתן לפרסם בכפוף להשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

פליקס גורודצקי, שופט